

„De aproape două mii de ani ni se predică să ne iubim, iar noi ne sfâșiem.”

- Mihai Eminescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul VIII
Numărul 390
19 - 25 decembrie 2018

Furca O(r)LAF a țării!

Cezar Adonis
Mihalache

Băi, hoților, dați-ne banii înapoi! Șnapani de carton, cămătari flaușați ce sunteți, căzături morale și târături ipocrite, oare cât credeți că vă mai bateți joc de țara asta? Credeți că dacă pe donațiile noastre a stat scris „pentru

Așadar, dacă vă pricepeți (nu „de minune”, ci de baftă!) l-a făcut liste, de ce nu o tocmiți și pe cea a donatorilor?... Să vedem, „per capita”, vorba lui Daea, fiecare bănuț. De unde a venit și, mai ales, unde s-a dus!

Că nu mai știți unde sunt? Ce petice, găuri, anvelope salariale ori bășici dezumflate de populism au

rambursările!” Că de unde să știe mutulica asta funcțional-analfabetă că banii de azi sunt mai valoroși decât aia de mâine! Ca lege a economiei de piață! Că aia, „de la sfârșitul lui 2019”, o să fie și mai devalorizați! Asta dacă o să i mai găsim...

Or, cum să dea, cât o fi ea de „dorel”, o amânare fără să aibă acordul nostru

Postul public german jignește România!

Radu
Golban

Deutsche Presseagentur, vocea publica de presă a Germaniei, joacă de aniversarea centenarului cartea revizionistă. Știrea difuzată pe postul public de televiziune ZDF poartă un titlu la care nici măcar extrema dreaptă ungară nu a recurs de Ziua Națională a României: „Anexarea Ardealului – România sărbătorește 100 de ani”.

E firesc ca în țara lui Goebbels și a tancurilor unde cuvântul „Anschluss” (Anexare), frecvent în istorie ca și cum am spune „mama” pe la noi, prin care se definește dorința Germaniei de-aș extinde spațiul vital, să aibă și o optică deformată. Urmașii cotropitorilor teutoni, azi exponenți ai kulturnationului german și creatori de fake news, ne vorbesc cu ocazia Centenarului Marii Uniri despre Ardealul care se află astăzi în România, ceea ce nu ar fi fost întotdeauna așa. Păi da, doar revizionistii pretind a cunoaște istoria Ardealului de la Attila încoace, eclipsând eternitatea poporului român în Bazinul Carpatic. Unitatea de propagandă a Berlinului, care susține a fi una transpartinică și neutrală, probabil că și-a arogat această auto definiție de „minister al adevărului” din prea multă lectură a romanului lui Orwell 1984. Sau „Mein Kampf”. Ardealul nu este o provincie, care se „află” astăzi în România, precum ne sugerează Unitatea Militară DPA, ci pământ românesc.

Mașina de propagandă germană ne mai strecoară o informație în știrea cu pricina. Că pe lângă populația română, ar fi votat și 800,000 de nemți pentru Marea Unire. Deci iată cui trebuie să mulțumim printre altele că ne-au vrut binele. Doar ce să ne spună vocea oficială a presei unei țări enoriașe la capitolul națiune, apărută la sfârșitul secolului al 19-lea prin anexiuni militare ale unui cotropitor numit Bismarck și ca termen național retușată din condei de către Hitler? Doi demenți

au creat un stat care fără „Anschluss” nu poate supraviețui. Un stat artificial, care a definit ceea ce este „german” prin legislație, e firesc să nu aibă empatia să priceapă că o națiune se dezvoltă organic, sub forma eternă de concepție de neam, și că un bocanc poate da roade temporare prin anexiune, dar este și instrument pentru un șut în fund. Ceea ce istoria ne-a și demonstrat la nivel de lecție aplicată Germaniei după două războaie mondiale.

La atâta muncă contabilă de a-ți inventaria turma etnică, agenția de dezinformare ignoră faptul că definiția prin care toți vorbitorii de germană sunt nemți se datorează unui austriac mustăcios din berăriile bavareze, Adolf Hitler. Pentru ca anchlussul la nivel de wurst tradițional să alunece mai bine, mai turna și o bere pe gât cu etnicii prin definiție. Căci numai așa i se părea de la distanță că toată Europa este nemțească. Oare tot într-un astfel de ton revizionist ar afirma măreața DPA că vorbitorii de germană din Austria sau Elveția sunt nemți?

Ce bine că Europa i-a lăsat să se unească fără să plătească un sfaț pentru joaca lor de-a anchlussul! I-am aplaudat că și-au mutat capitala la Berlin, un oraș cu tradiție de unificare prin baionetă, ca să ne tragă apa în cap de Ziua Națională. Dar poate asta merităm: După ce Reichul ne-a obligat să cedăm Ardealul și Basarabia vecinilor, noi am devenit și mai filogermani. Poate așa ne-a transmis Germania „la mulți ani”.

Cumințenia Pământului”, o să stăm neghiobi să vedem cum transformați voi aproape un milion și jumătate de euro într-un „caritas” al Finanțelor lui Orlando?... Să ne uităm ca iobagii cum vă faceți voi pușculiță, fond de urgență, bani de rostogolit pentru altarele voastre politico-electorale?

Unde sunt banii, hoților?! Unde sunt opisurile cu toate donațiile noastre?... Sau, dacă ați avut bani pe mână, nu v-a mai interesat de unde sunt? Vorba aceea, lasă că uită (și)ăștia, ca aia de la FNI ori Caritas, și nu o să mai stea să alerge după o donație, nu?!...

Numai că noi am donat pentru Brâncuși! Nu pentru Guvernul escrocilor!... Nici aia de atunci, nici pentru căcăreaza de pavian de acum!

Când a venit vorba de noi ca datornici la stat, v-ați făcut repede treaba! Ați dat „enter” la computerul lui Orlando și, dincolo de acceptul nostru pe date personale și alte GDRP-uri, ați publicat așa-zisa „listă a rușinii”! A rușinii voastre, incompetențelor, că voi v-ați făcut de hazna în șatra aia de la Piața Victoral! Voi, cu incompetența voastră nu noi cu sărăciile afișate!

acoperit? Dar ce ne interesează pe noi? Și să nu ne vărsați textul ăla că banii nu au culoare, nu au miros, nu au urme „personale”. Și că nu puteți să-i „conturați” în plăvanul de monetar pe care l-ați și îl tot risipiți?!...

Băi, pungășilor! Să vă fie cu băgare de seamă, că și țara se poate transforma într-un „OLAF”. Iar spre deosebire de ăla care vă aleargă după banii deturnați de la UE, noi s-ar putea să vă alergăm fizic pentru banii pe care i-ați furat. Că deturnare se cheamă ceea ce ați făcut cu banii Europei, cu ai noștri se cheamă furt! Și fals în declarații oficiale, legate de schimbarea scopului inițial! Și, căscați bine ochii, se măsoară în ani de pușcărie. (Așa că nu dați amnistia înainte de nevoia voastră, că rămâneți ca proștii pe „dinăuntru”!).

Pe scurt, prim-sinistăreașă bulă de Dăncilă a comis-o iar! Grav! La comanda statului lor paralel, a mai pus de o infracțiune! Și un dosar care, când nici nu se va aștepta, se va contura filă cu filă!

A dat o ordonanță de urgență pentru amânarea restituirii banilor colectați din donațiile pentru Cumințenia Pământului. Cică din grijă pentru noi! Să ne „protejeze

pentru a face asta? Poate noi ne vrem banii acum! Poate vrem să-i îndreptăm spre altceva. Finalizarea unui spital sau poate să cumpărăm bărnele brâncușiene, rămase din casa maestrului prăbușită în anul Incompetenței, să le reclădim într-un memorial! Sau ați dat cumva din baniiăștia pentru pinacotecile ălea în șase colțuri? Ori leul ăla cu aspect funerar pe care l-ați pus în plăselele Capitalei?

Să nu-i lăsăm pe șnapaniiăștia să creadă că, la adăpostul unui OUG, gata, au spălat putina! Și ce o mai fi, om mai vedea!

Să mergem și noi la CCR, să vedem cât de constituțional este un OUG prin care ni se amână restituirea banilor? Sigur, avocatul ăla chior de dreptate populară (cu un ochi larg belit la nevoile aleșilor, cu ălălalt abia crăpat spre țară!) nu o să facă niciodată acest pas.

Dar poate ne sesizăm noi și ne facem un Avocat al Poporului. Unul adevărat, ales de noi, nu numit de șlehta hoților.

Credință, familie, istorie și neam!

Silvia
Jinga

Pe scriitorul Corneliu Florea l-a urmărit demult gândul elaborării unei cărți despre obârșia sa în strânsă relație cu evenimentele care au brăzdat secolul al XX-lea. Ideea l-a obsedat cu atât mai mult cu cât ecoul întâmplărilor au fost „scrise în inima sa”, cum ar zice Neculce. La Mihail Sadoveanu în finalul romanului Neamul Șoimăreștilor descoperim aceeași implicare personală în istorie: „Bunicii mei sunt strănepoți acelor oameni. Și această istorisire de acum trei sute de ani, din vremea când strămoșii erau încă dârji, am scris-o în liniștea unei prisăci, având în inima mea răsunetul durerii lor” (Neamul Șoimăreștilor). Dintr-o atitudine similară de congenialitate cu strămoșii s-a născut fresca istorică și autobiografică Fierăria lui Staricu. Este o poveste cu tâlc, care aduce în fața cititorului valorile morale tradiționale din ce în ce mai uitate și contestate în spațiul occidental, o poveste cu un substrat polemic. Nuanța polemică este mai vizibilă în dezbaterăa unor aspecte din istoria Întregirii Neamului, a celor două conflagrații mondiale și a epocii staliniste. Scriitorul nu se sfiește să etaleze opiniile proprii despre subiecte controversate, urmărind adevărul și autenticitatea. Odissea familiei Pădeanu din satul Bârza de pe „Jii”, județul Dolj este reprezentativă pentru întreaga nație, care a fost supusă unor presiuni istorice abominabile. Ceea ce ne interesează este rezistența acestei familii în fața încercărilor vieții datorită solidarității, iubirii, întraajutorării și credinței sau, mai succint spus, datorită omeniei țărănești. Războaiele le mutilează chipul, dar nu și sufletul.

Corneliu Florea punctează adevăruri peste care se trece uneori în grabă. Regele Ferdinand și Regina Maria sunt apreciați pentru dedicația lor față de cauza românească, „pentru comportamentul modest și profund devotat poporului în doliu, bântuit de boli și mari nevoi” (p. 72). În schimb aliații ruși în primul război „ne-au lăsat singuri în toate luptele”, iar după instalarea lui Lenin la Petrograd cu ajutorul banilor nemțești, observă C. Florea, soldații ruși contaminați de morbul bolșevic „deveniseră doar niște paraziți precum păduchii tifosului exantematic” (p. 74). Ascuțișul satirei se îndreaptă și spre regele Carol al II-lea, „prințisorul”, comandant al unui regiment pe front în Moldova și care se găsi să dezerteze de la datorie, fugind la Odessa cu Zizi Lambrino ca să-și astâmpere năbădăile. A dezertat când îi era sârmanei țări mai greu, cu Bucureștiul ocupat de nemți, austrieci, turci. Țăranii din Bârza îl judecă aspru, con-

siderându-l pe Carol un candidat la execuție, ceea ce nu se va întâmpla.

Evocând episodul înfrângerii lui Bela Kuhn, autorul insistă asupra nobleței armatei române, care nu a manifestat nici o clipă intenții anexioniste, ci a salvat Ungaria de molima bolșevică. Doi olteni, sergentul Iordan și caporalul Bivolaru au înfipt o opincă pe Parlamentul de la Budapesta ca răzbunare „pentru toată batjocura ungurească” și ca „avertisment pentru viitor” (p. 85). Dacă despre opincă știe toată lumea, în schimb despre incursiunea lui Nandor Urmanczy în Transilvania, la Beliș știu prea puțini. De aceea autorul ține să ni-l descrie detaliat. Urmanczy a descins cu o armată de mercenari în Transilvania, masacrând barbar pe moșii de la Beliș și din împrejurimi. În toată campania armatei române împotriva sovietizării Ungariei nu s-a pomenit de nici un act bestial, deoarece soldații români au reprezentat trăsăturile noastre de națiune pașnică, dornică să apere ce este al nostru, dar nu să pună mâna pe teritorii străine.

Țara încă plină de durere și-a mobilizat energiile pentru a sărbători miraculosul act al Măritei Uniri, cum i s-a spus în epocă. Autorul inserează informații care, în general, ne scapă, dar care sunt foarte revelatorii. În mai puțin de doi ani s-a ridicat la Alba-Iulia Catedrala Reîntregirii pe platoul roman, în apropierea vestigiilor castrului în care a stat Legiunea a 13-a, Gemina. La 15 octombrie 1922 dimineața la ora 9:00 a sosit la Alba-Iulia cu trenul familia regală. S-au sfințit coroanele, a regelui Ferdinand făcută din oțelul unui tun de la 1877, iar a reginei făcută din aurul Munților Apuseni. Suveranii au semnat actul unirii într-un palat devenit muzeul reîntregirii. Apoi au urmat dejunurile: unul de 300 de persoane pentru oaspeții străini, unul de 700 de persoane pentru reprezentanții națiunii și unul de 20.000 de persoane pentru oamenii de rând, înfăptuitorii Măritei Uniri. Momentele înălțătoare evocate cu atâta bucurie și cu entuziasm de Corneliu Florea ne implică emoțional în cel mai însemnat moment din istoria noastră.

Constituția promulgată în 1923 statuează chiar de la început adevărul care este piatra din capul unghiului: „Regatul României este un stat național, unitar și indivizibil”.

România a fost jefuită la sânge de ocupantul german, țigheul, sarea, lemnul, produsele agricole luând calea Vaterlandului. Țăranii din Bârza, cărora nu le scăpa nici un eveniment din istoria pământului strămoșesc, participă și ei la euforia generală. Tricolorul a fost ridicat la primărie, iar vătășelul Petru, corespondentul lui breaking news de astăzi, s-a pornit cu toba „să afle tot leatul că România deveni dodoleață, adicătele rotundă”

(p. 111). Autorul reflectează cu amărăciune la sensul celor pe-trecute cu națiunea română în prima conflagrație mondială, subliniind absurditatea demersurilor beligerante împotriva României: „Aceste armate străine s-au repezit asupra românilor, să le împiedice unirea cea firească ca națiune pe vechea lor vatră istorică, ce de drept le aparținea fiind poporul primordial. L-au copleșit numeric cele șase națiuni ce își aveau țările lor, de la care românii nu au avut nici o pretenție teritorială, doar au cerut și au luptat pentru ceea ce a fost și era românesc.” (p. 93).

Prefacerea României după reforma agrară întreprinsă de regele Ferdinand, pe care bârzanii îl vedeau ca pe „un dar dumnezeiesc” nu întârzie să se producă. Boierii, care au cedat din pământul lor, s-au dovedit adevărați patrioți, înțelegând necesitățile sociale. Intelectualii, preoțimea satelor toți laolaltă și-au adus contribuția la „schimbarea la față” a țării. Deși trecuseră atâtea dureri peste ei, țăranii din Bârza nu și pierd nădejdea de mai bine și continuă perseverent să meștească la treburile zilnice și să dezbătă evenimentele politice după mintea lor „simplă, dar cinstită și de nenumărate ori erau mai corecți și drepti decât cei mari, puternici și avuți” (p. 134). Dragostea lor de viață și optimismul nu pot fi înfrânate de nici o opreliște. Plăcerea taifasului pe prispă, care la Bârza se cheamă a avea o taină, cu conversația care se-ncheagă din nimic, dar înfloresc cu panseuri istețe și spirit zeflemitor de cea mai veritabilă marcă este o trăsătură dominantă a vieții lor. Din această plăcere se încheagă filosofia lor existențială înfiptă în practica zilnică, în acea antecică legătură cu pământul. De aceea Tudor Vladimirescu îndemna „țineți cu poporul ca să nu rătăciți”.

Țăranii din Bârza întâmpină noul cu „uimiri neliniștitoare și uluiri tulburătoare”. Candida lor nedumerire este bine surprinsă pe tot cuprinsul cărții. Recruții din Bârza care trebuiau să ajungă la Craiova la Comandamentul militar nu fuseseră cu „trinul” niciodată și se minunează cum de există toaletă în tren. Scena cu recrutul care se închide involuntar la toaletă și cu opintirea confrăților ca să-l scoată, manevrând ușa mai s-o scoată din țâțâni, conține un umor savuros. Și prima trăsătură fără cai, citește automobil, îi miră atât de mult încât atunci când boierul le spune că dihania are caii în față, aluzie la motor, țăranii se îmbulzesc să vadă caii cei atât de mici de puteau să încapă sub capotă. Ei nu rămân nepăsători la viteza pe care secolul 20 începuse s-o etaleze, dar se întrebau naiv „de ce atâta grabă, încotro o luară la picior așa de iute, ce și

cine-i mână cu bici nevăzut din spate, până unde vor ajunge”. (p. 123). Sunt întrebări de înțelepți. Binele nu ține mult la români. Cu moartea regelui Ferdinand și a lui Ion I.C. Brătianu se încheie „epoca astrală” a Regatului Român. După instalarea pe tron cu iuțeală de scamator a lui Carol al II-lea începe nebunia politică a ciocnirii ideologiilor de extremă dreaptă și stângă, care au condus la a doua și atât de nimicitoare conflagrație mondială. Autorul nu are simpatie pentru nici una dintre extreme. Bolșevismul îl detestă din toată ființa. Notează cu tristețe că monarhia constituțională era sugrumată la repezeală de dezertorul Carol al II-lea, care, între timp, făcuse pasiune pentru Lupeasca, zisă și dudua, o evreică ce se amesteca influențându-l pe rege în deciziile lui. Crimele odioase comise de Carol împotriva legionarilor îl expuse lumii întregi ca fiind nelegiuit, instabil, slab de caracter. Se pune de un nou război apocaliptic. (...) Din nou ne captează atenția detaliile selectate de autor pentru a zugrăvi fresca apocalipsei. La 26 iunie 1940 noaptea Molotov îl chemă pe ambasadorul român la Moscova, Davidescu ca să-i dea un ultimatum privind cedarea Basarabiei și Nordului Bucovinei. Hitler nu mișcă un deget pentru că ne vânduse demult. Prin Dictatul de la Viena din august 1940 Hitler cadorește Ungaria cu Nord-Vestul Transilvaniei. Carol al II-lea abdică și pleacă, jefuindu-ne și el, cu un tren încărcat. Din nou C. Florea ne oferă un amănunt semnificativ. Pe peronul gării, în văzul tuturor regele Mihai îl imploră pe tatăl său „Nu mă lăsa aici, iamă cu tine” (p. 192). Acest detaliu anunță critica acerbă la adresa regelui Mihai, întreprinsă de autor ori de câte ori are prilejul. Pe cât este de fervent admirator al regelui Ferdinand, pe atât de sever îl judecă pe regele Mihai și îl desființează pe regele Carol al II-lea.

Aprecieră reală a autorului se îndreaptă spre Mareșalul Ion Antonescu, care a făcut ordine militară în țară, a ordonat mobilizare națională pentru eliberarea pământurilor românești tranzacționate de diabolicul caporal, l-am numit pe Hitler. Antonescu era văzut ca eliberatorul românilor după toată pacostea ce-o adusese asupra țării aventurierul dezertor, Carol. Mobilizarea i-a prins și pe Pădeni. Staricu a fost trimis ca fierar la un batalion, iar Florea în trupele de geniu prin stepa Calmucă spre Don, în cadrul Armatei a 3-a române. Antonescu a ordonat trecerea Prutului și până la sfârșitul lui octombrie Bucovina și Basarabia erau eliberate. Mareșalul a greșit însă continuând campania și dincolo de Nistru. Ce eroare de judecată să nu vadă că un caporal ticălos ca Hitler nu merita în nici un caz loialitatea absolută,

pe care Mareșalul o datora doar armatei lui și țării. „Ce greșală majoră față de un caporal ticălos care, după ce a fost factorul principal al dezmembrării României, în această campanie, zisă anti-bolșevică, nu a vrut să echipeze modern armata română, nici contra preț în aur negru”, cade greu judecata lui Corneliu Florea (p. 198). A nu se uita însă că Ion Antonescu a făcut tot ce i-a stat în putință pentru armata sa, fiind „singurul conducător de stat și de armată ce s-a aflat mai mult pe front, alături de soldații și ofițerii lui, decât în țară în această campanie...” (p. 199). Mareșalul a fost singurul care a ținut piept urgiei în acele momente de cumpănă pentru țară. România se afla în fața uriașei invazii a armatei roșii, urmată de coloana a cincea a evreilor comuniști și de torționarii NKVD-eului.

Prin contrast, arată C. Florea, Curtea Regală a manifestat nepăsare față de durerile românilor. Elena, mama regelui Mihai, se amuza cu amantul ei grec, Jacques Vergotti, iar fiul ei cu Dolly Chrissoleghos, fiica unui comunist grec, ea însăși tovarășă de încredere a lui Emil Bodnăraș. Contextul acesta explică toate concesiile regelui Mihai față de puterea sovietică. Comportarea regelui față de Ion Antonescu a fost infamă. Constituțional, regele avea dreptul să-l demită din funcție, dar nu să-l aresteze. Regele Mihai a fost singurul monarh care și-a arestat comandantul armatei regale și l-a dat pe mâna lui Stalin. Surprins de un asemenea gest de supunere, se spune că Stalin ar fi exclamat: „Cu asemenea rege aliat facem comunism în România mai înainte de-a termina acest război victorios” (p. 216). N-a fost singura decizie catastrofală a regelui. C. Florea, un judecător aspru al ultimilor doi monarhi din dinastia de Hohenzollern, subliniază vinovăția lui Mihai față de cei 150.000 de soldați români, dezarmați la ordinul lui după semnarea armistițiului, lăsați la voia batjocurii armatei sovietice. Acești bieți români au fost luați prizonieri și trimiși în Gulagul siberian. Țăranii din Bârza se întrebau sarcastic cum de a fost posibil ca o armată aliată, cea sovietică, să facă prizonieri pe soldații unei alte armate aliate. Logică inexpugnabilă! Biata țară lăsată fără apărare se afla în calea tuturor răutăților. Titlurile capitolelor spun totul despre starea disperată a oamenilor și a țării: Americanii cu bombe, rușii cu tancuri, Americanii nu mai vin, rușii nu mai pleacă, Cartela noastră cea de toate zilele, Viitorul comunist vine cu duba neagră. Ocupanții au trecut cu șenilele peste sufletele oamenilor care se simțeau puștiți, jefuiți, dominați de o adâncă lehamite.

UDMR recunoaște că nu există secui și „ținut secuiesc” în România!

Gheoghe
Funar

Prin „propunerea legislativă pentru implementarea subpunctului 1 al punctului III din Rezoluțiunea Adunării Naționale de la Alba Iulia din 1 decembrie 1918”, înregistrată la Camera Deputaților cu nr.732 din 5 decembrie 2018, semnată de toți senatorii și deputații U.D.M.R., se recunoaște că în România nu există minoritatea secuiescă și nici așa-zisul „ținut secuiesc”. La articolul 2, lit.b, parlamentarii U.D.M.R. au înscris toate minoritățile etnice din România, respectiv: „albaneză, armeană, bulgară, cehă, croată, elenă, evreiască, germană, italiană, macedoneană, maghiară, poloneză, rusolipoveană, romă, ruteană, sârbă, slovacă, tătară, turcă, ucraineană”. Parlamentarii U.D.M.R. au confirmat, în scris, că nu există minoritatea secuiescă în România și, ca urmare, nu există niciun argument care să justifice așa-zisul „ținut

secuiesc” fără secui.

Adevărul este că U.D.M.R. acționează pentru obținerea autonomiei teritoriale a „Ungariei mici” în inima României, pe multimilenarul Pământ Sfânt moștenit de Poporul Român de la Poporul Primordial al Geților. Ungaria nu are niciun drept istoric asupra Sfântului Pământ românesc din multimilenara Geție Edenică. Se știe că, strămoșii ungarilor, un popor barbar și migrator, au năvălit în vechea Europă și s-au așezat în Câmpia Panonică abia în jurul anului 900 d.Hr.

După Marea Unire de la 1 Decembrie 1918, timp de 100 de ani, minoritatea etnică maghiară din România, prin numeroasele sale organizații antiromânești, nu a recunoscut România Mare și nici „Rezoluțiunea Adunării Naționale de la Alba Iulia”.

După ce românii din Țara-Mamă și românii de pretutindeni au sărbătorit Centenarul Marii Uniri, parlamentarii U.D.M.R. sfiideză, din nou, Poporul

Român și Constituția României prin solicitarea transunerii într-o lege a unui subpunct din „Rezoluțiunea Adunării Naționale de la Alba Iulia”, document pe care organizațiile minoritarilor etnici maghiari nu l-au recunoscut niciodată! Timp de 100 de ani nu au solicitat Parlamentului României să transpună în legi unele prevederi din Rezoluțiunea de la Alba Iulia, cu toate că această pretenție este prescrisă.

După 100 de ani, U.D.M.R. a cerut ca inițiativa sa legislativă să fie dezbătută în procedură de urgență în Parlament. Biroul Permanent al Camerei Deputaților a respins această pretenție a U.D.M.R.

Toți semnatarii propunerii legislative a U.D.M.R. au solicitat și au obținut cetățenia statului maghiar și au jurat credință Ungariei, inclusiv să acționeze pentru refacerea Ungariei Mari prin anexarea Ardealului.

Prin această propunere legislativă, Ungaria și U.D.M.R. au solicitat

următoarele:

1. Minoritatea etnică maghiară din România să devină popor conlocuitor care să beneficieze de drepturi speciale, adică: să se instruiască, să se administreze și să se judece în limba sa; să fie angajați/numiți etnici maghiari în funcții de conducere în toate instituțiile Statului Român la nivel central și în județe, în funcție de ponderea lor în totalul populației; să aibă o reprezentare mai mare în Parlamentul European, Parlamentul României, Consiliile județene și Consiliile locale.

2. Înființarea unor regiuni de dezvoltare separate cu un statut de autonomie teritorială.

Având în vedere încălcarea Constituției României și a Legii partidelor politice (U.D.M.R. fiind asimilată, de frații săi de la guvernarea României, cu un partid politic), Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție are obligația de a se autosesiza și de a acționa pentru scoaterea în afara legii a

U.D.M.R.

Se știe că, P.S.D. și A.L.D.E. au asigurat participarea U.D.M.R. la guvernarea României prin numirea unor membri ai acestei organizații șovine extremiste și antiromânești, în posturi de secretari de stat, directori în toate ministerele, prefecti, subprefecți și șefi ai multor instituții deconcentrate în numeroase județe. P.N.L. a guvernat țara împreună cu U.D.M.R., iar U.S.L. și P.M.P. fac parte, împreună cu U.D.M.R. din aceeași familie politică europeană. Ca urmare, nici un partid politic parlamentar nu a acționat și nu va întreprinde nimic pentru eliminarea de pe scena politică românească a U.D.M.R.

Această misiune și-a asumat-o Partidul România Noastră, o nouă formațiune politică patriotică, care va avea primul său Congres la Alba Iulia, în ziua de 15 decembrie 2018.

O carte temeinică și lămuritoare despre istoria românilor de peste Prut

Corneliu
Vlad

Revelația cea mai tulburătoare a Centenarului Marii Uniri îmi este biografia unuia dintre protagoniștii ei de peste Prut, prea puțin cunoscut încă și acum, după o sută de ani. Dar nu numai prin această regretabilă unicitate este cărturarul și patriotul Ștefan Ciobanu (1883-1950) atât de diferit între ctitorii Reîntregirii, ci prin întreaga sa viață și lucrare, ba chiar și prin destinul lui postum.

Este meritul nobositului și mereu surprinzătorului dar temeinic și erudit istoric Radu Ștefan Vergatti, de a fi alcătuit și dăruit mentalului colectiv al românilor o carte de referință în materie: „Ștefan Ciobanu. Un savant profesor luptător neînfricat pentru unirea Basarabiei cu Regatul României”, Editura Semne, apărută sub egida Fundației Europene Titulescu.

Carte biografică, dar, de fapt, o frescă amplă, densă, remarcabil documentată, a unei epoci framântate și eroice a istoriei zbuciumate a pământului și oamenilor din estul Moldovei istorice, dintre Prut și Nistru, pe care împrejurări și mai ales in-

terese geopolitice o țin, de câteva secole, departe de Patria Mamă, numită greșit în trecut Basarabia și abuziv, acum, Republica Moldova.

Ce și cum și cât știm noi astăzi, sincer vorbind, despre această parte a neamului românesc? La capătul lecturii celor peste 300 de pagini, cu siguranță, mult mai mult. Dacă Transilvania și chiar nordul Bucovinei au fost privilegiate de istori-

naționale a populației din Basarabia și pentru drepturile ei nu a fost mai puțin îndârjită și tenace decât a românilor din alte ținuturi românești înstrăinate, ci mult mai puțin cunoscută. Prof. Vergatti, ca și ceilalți aici amintiți, întreprind, de aceea, o necesară, obligatorie și de mult așteptată reparație și restituire istorică și istoriografică. Aflăm, din această carte, lucruri necunoscute sau greșit știute.

obicei, în dimensiunile lor reale, amploarea și dârzenia basarabenilor pentru supraviețuirea lor națională, unde promotori au fost mai cu seama intelectualii locului, în general din familii țărănești. Multe dintre lucrările despre Basarabia par să fi uitat că asupra acestor neînfricabili luptători, dar de fapt asupra întregii populații, plană spectrul deportării în gheturile Siberiei. Doar Constantin Stere, și el pe nedrept rămas în uitare, ne reamintește, cu prețul propriului exil siberian, acest adevăr atât de ignorat. Iar regimul țarist și cel bolșevic au fost mult mai opresive decât cel de la Budapesta dualistă.

Azi, basarabenii sunt specie rară, pe cale de dispariție. Sunt doar românii născuți acolo până în 1944, căci cei de după sunt cetățeni moldoveni, ai fostei RSS Moldovenești, astăzi R. Moldova. Sunt, și eu, unul dintre ultimii basarabeni, născut chiar în comună Talmaza, de pe malul Nistrului, unde a văzut lumina și vestitul meu consătean istoricul, militantul, omul politic și de stat Ștefan Ciobanu, de care mă leagă amintiri familiale. Părinții mei au lucrat în Talmaza, tatăl ca învățător și director al școlii, Căminului

Cultural „Ștefan Ciobanu”, cooperativei „Unirea”, băncii sătești „Albina”, bibliotecii sătești „I.C. Bibicescu” și dirijor al corului comunei. Iar mama a fost educatoare și directoarea grădiniței de copii. Au lucrat sub directă și atenta oblăduire a Ministrului Educației, o vreme chiar Ștefan Ciobanu, care i-a îndrumat și sprijinit în permanentă, de la Chișinău și București.

Despre Ștefan Ciobanu părinții mei îmi vorbeau mereu cu venerație. Cartea prof. Vergatti îmi reîmprospătează amintiri dintre cele mai intime și, de aceea, chiar dacă nu obișnuiesc confesiuni personale în ceea ce scriu, de data aceasta încalc regula. Dincolo, însă, de această poate prea lungă incursiune în propria biografie, cartea prof. Vergatti, apreciind-o cu deplină obiectivitate, se așează între cărțile de căpătâi pentru cunoașterea unei realități istorice și contemporane atât de puțin și de precar știută încă, o realitate cu lumini dar și cu mult mai multe umbre, o realitate care are nevoie de toată înțelegerea și empatia noastră.

ografie printr-o literatură de amplitudine, Basarabia ne este readusă în memorie abia de câteva decenii, prin contribuția unei falange de autori precum Ioan Popa, Ion Constantin, Vasile Buga, Iurie Colesnic, Vasile Grosu și alții, iar acum și Radu Ștefan Vergatti

Lupta pentru păstrarea identității

Un singur, dar lămuritor exemplu: relațiile dintre Dimitrie Cantemir și Petru I au fost mult mai complexe și mai dramatice decât le-au prezentat, eliptic și edulcorat, în perioade istorice neprielnice autorii pe temă. Prof. Vergatti repune, aici, adevărul în drepturi.

Autorii de până acum n-au consemnat de

NeProvincialele Alianțe „de Vest”, „de Nord”, de dezmembrare a Țării...

Cezar Adonis
Mihalache

Cât tupeu să ai ca în Anul Centenarului să dai brânci plugului de reorganizare teritorială? Nu economică, pentru că aia era limitată a priori la nivelul regiunilor de dezvoltare, și erau necesare multe artificii pentru a o duce în direcția conturării de enclave, ci pe contururi și denumiri care nu mai lasă loc îndoielilor... Iar aici este clar că trădătorii și-au dat mâna. Trădătorii, hoții, cozile de topor, cu toții s-au strâns într-o alianță de dezmembrare a țării. Pentru că așa se cheamă toate supurăturile de infecție locală de baroni care retrasează prioritățile țării.

Și este o colaborare între putere și mulți primari ai „opozității”, ai unei opoziții față de popor, nu una politică, nu una față de guvernare, și care acum înfig cuțitele maghiare și aprind focurile secuiești... Să hăcuiească, să dea foc la țară... După care fiecare își va face propriul „centru” la nivel local, propriul fief de guvernare și, poate, și propriul miniparlament.

Și nu se poate spune

nici măcar că Alianța vestului politic trădător a dat idei și curaj năpârcilor care vor să tranșeze țara până la ultima ei brazdă. Totul este bine programat.

Se conturează structuri separatiste, ușor poleite în aparente fiefuri de sinecură individuală a baronilor locali (să aibă presa ce să roadă în timp ce se tranșează până la os fiecare brazdă de pământ românesc), cu denumiri la început nevinovate, ușor provocatoare, apoi agresive prin denumirile istorice ale feluritelor fanteze iredentiste.

Sigur, asemenea structuri trebuie să se „hrănească”. Au nevoie de bani pentru a-și asigura funcționarea până ce, din vânzările intereselor naționale, vor începe să-și asigure „partea”. Iar aici apare dovada acțiunii separatiste: asigurarea structurii de „bugetare”.

Aici se vede cum puterea și opoziția propunere (!) și-au legat interesele, din prostie sadea, neghiobie, fudulism, aroganță, antiromânism dus până la ură viscerală, trădare. „Opoziția” conturează enclavele, pentru a nu fi acuzată guvernarea că face ea această dezmem-

brare, iar puterea asigură partea de finanțare.

Acum, nu știm cine s-a grăbit în dezvăluirea, demantelarea scopului... Cei ce trebuiau să creioneze și să hașureze, sau cei ce au pus pe tapet sursa de finanțare: fondul (central) de „investiții” locale... Care vor fi „investiții” în măsura de care ele se vor bucura alții, alții în afara poporului, aceiași însă când vine vorba de venetici, grofi, dușmani.

Dacă primarul de la Baia Mare nu s-ar fi grăbit să vină pe turnanta Alianței Vestului cu proiectul „Provinciei Transilvania de Nord”, poate ar mai fi fost un semn de întrebare. Cât o întârziere de punere în mișcare a acțiunilor. Sau dacă guvernul nu ar fi anunțat Fondul de investiții locale.

Dar pare că trădătorii politici „din Nord” s-au grăbit, prin ieșirea unui măscăricăș, un fost uselist vopsit în independent... S-au grăbit să-și rezerve pesemne „dreptul” de hăcuire prin rezervarea denumirii „Transilvania de Nord”. Căreia i-au atașat și particula „provincie”, să sensibilizeze Budapesta în acordarea unor fonduri și pentru ei, de ce nu?... Dar ăla

nu este decât un fanfaron care a făcut ce i s-a spus. Pentru că apariția în Anul Centenarului a denumirii de „Provincia Transilvania de Nord” nu poate fi decuplată de recenta insultă germană în care, de Ziua Națională a României, s-a vorbit de un 1918 al unei „anexări a unei provincii maghiare”

Și vine întrebarea pe care numai cadrul juridic actual ar fi putut să o genereze în alveola ei, a priori, de nonsens: Cât de posibil, putem spune chiar... constituționale, sunt acțiunile legale pentru a anula aceste demersuri? Pentru că, duse într-o zonă gri a legii, și a posibilităților de aplicare a normelor juridice, nimeni nu știe cine și cum le mai poate contesta. Cu forța legiurii și a reinstaurării normalității!

Probabil doar CSAT poate decide intervenția juridică de repunere în normalitate prin anularea acestor proiecte și acțiuni. Acum, când încă vorbim de posibilitatea unei intervenții juridice. Pentru că dacă se va amâna momentul, va trebui să vorbim de o intervenția armată de repunere a situației în normal...

De aceea, poate,

parte din Armată, prin patrioții care au rămas de strajă Țării, a tras un semnal... Pentru că ea știe bine ce ar însemna situația în care să se ajungă la concluzia că nu mai există decât o singură soluție: legea marțială. Au vorbit despre ea acum cu voce tremurândă. Asta pentru a trezi poporul. Căci, mai bine decât să fim nevoiți să lăsăm Armata să se trezească, ar trebui să o facem noi, prin forța civică. Acum cât o mai avem.

„Pășind” totuși cu un pas înaintea veneticilor, realizăm că este destul de târziu, căci la cât atât de adânc au fost înfipte deja pumnalele trădătorilor în fibra țării (și care așteaptă doar să tragă de ele pe felurite contururi de alianțe, provincii și alte agresivități), singura soluție viabilă este o decizie de acțiune.

Acum poate fi a CSAT-ului și a brațului legal punitiv al Justiției.

Măine?... A Armatei, ca ultimă soluție, dar va avea ea cu cine să mai fraternizeze pentru a avea căderea legală și morală a unei astfel de acțiuni? Mai are ea alături poporul? Se mai poate baza pe noi?

Topurile Centenarului

larea României. Lipsa Spiritului Critic, fapt la fel de tragic, fiindcă această absență dovedește instaurarea la putere a prostiei. Fără spirit critic lipsește esența unei guvernări drepte, care este discernământul, lipsește clarviziunea care trebuie să dea câștig de cauză valorilor.

Haosul identificat cu libertatea. Cel mai mare eveniment al celor 100 de ani este libertatea obținută în decembrie 1989, cu sacrificiul a peste o mie de tineri, adevărații eroi ai nemului. Un astfel de sacrificiu face cât toate „faptele” Regelui Mihai. Numele acelor tineri necunoscuți ar trebui cinstite azi. Ei au murit pentru niște idealuri, dar care nu s-au împlinit, au fost trădare, fiindcă eșalonul doi comunist și-a făcut meseria și a creat cea mai mare diversiune din cei 100 de ani: impostorii au pus haosul, japca, în locul libertății adevărate, au dat tuturor iluzia că pot să facă ce vor, să încalce și legile, deși libertate adevărată, fără legi, nu există.

Incapacitatea politică. Care a dus la corupție. Care a îndatorat pe decenii România, cu peste 100 miliarde euro! Marea corupție, jaful la drumul mare au generat lipsa de clarviziune, mocirla în care se scaldă puterea. Lipsa Spiritului Incorruptibil. Nu se poate ca într-o țară cu atâtea instituții plătite cu bani grei să aperse bunurile țării și siguranța cetățenilor, să nu existe nici un incorruptibil! Unde este omul curat, luminat, mare patriot, care să fie un reper de conduită, care să fie imbold

pentru tineri, pentru societate? Nu e timpul să se nască o mișcare pătrunsă de Spirit Incorruptibil? Lipsa Moralei. Marea criză economică și politică a României are drept cauză pierderea moralei, implicat a omeniei, a bunului simț, a respectului pentru om.

Falsa democrație. La orice ghișeu se poate constata că structurile comuniste sunt departe de a fi schimbate. România de azi funcționează pe bază de birocrație comunistă. Fără exagerare, țara noastră nu este nici 1 la sută democratică. Poporul este îndopat cu iluzii deșerte, departe de a fi stăpân. Lipsa de unitate a românilor. Se vede cu ochiul liber că românii nu sunt uniți, că există cel puțin două Românii, o Românie a plicului, a celor de la putere, care și-au făcut clanul lor, și o Românie a străzii, care vrea să meargă înainte, să continue spiritul celor căzuți pentru libertate, să ducă România în rândul țărilor civilizate. Și între ele, imensele găști, partide și partidulețe, de toate soiurile, care au fărâmițat la sânge unitatea României. Existența masivă a instituțiilor falimentare. În domeniul culturii, ce pildă, circa 90 la sută din producția curentă este sponsorizată de stat. Dacă nu ar primi bani de la buget, TVR, CNC, ICR, Ministerul Culturii, teatrele, Festivalul „Enescu” și toate festivalurile de teatru, fim, muzică sau dans s-ar prăbuși. Sume uriașe sunt înghițite de aceste instituții falimentare. Nu există o cultură independentă, liberă cu adevărat, în care artistul să funcționeze după

legea cererii și a ofertei. Și în toate domeniile este la fel. Prăbușirea valorilor, invazia kitsch-ului, a prostului gust, a nulității care au invadat piața publică a României. Numărul mare de posturi publice care defilează cu false valori. Oameni fără operă sunt „călăuzele” neamului. Verticala de aur a fost demolată și înlocuită cu orizontala de mucava. Pierderea în mare măsură a credinței. O anchetă a Patriarhiei arată că 80 la sută dintre românii chetionați și-au pierdut încrederea în mântuire. Degradarea credinței are acum o Catedrală a Umilinței. Exodul masiv al românilor (circa cinci milioane), care își lasă masă, casă, mamă, tată, să se agațe de o iluzie pe alte meleaguri. Ce face puterea pentru a opri acest exod? Toți copiii de intelectuali sunt plecați. Dar pleacă în trombă și țărani, sunt zone pustii, în paragină, fiindcă nu li s-a retrocedat încă pământul! Lipsa de școlarizare a noii generații, „o generație semianalfabetă cu internet”, cum spunea profesorul Solomon Marcus, șubrezenia pregătirii tinerilor, majoritatea mergând pe urmele părinților corupți, deci un viitor în ceață.

Trădarea. Trăsătura definitorie a istorie noastre se continuă. Simbolul unionismului, Mihai Viteazul, a fost trădat. Vlad Țepeș, trădat. Horia, Cloșca și Crișan, trădați. Tudor Vladimirescu, trădat. Cuza, trădat, Ceaușescu, trădat. „Trădări de frate”. Zeci de domnitori trădați, asasinați, otrăviți. Istoria României este un lanț de masacre. La fel, toată

această 100 de ani a fost marcată de mari trădări, de masacrele comuniste, de uciderea intelectualității, a elitei, de lagărele morții, de controversata trădare a Regelui Mihai, culminând cu trădarea lui Ceaușescu de către securitate și armată, urmată de trădarea Revoluției din decembrie, confiscată de neocomuniști. Și se continuă azi cu o sarabandă a turnătorilor și trădărilor de partid. Marea dramă, ceața. Nimeni nu știe și nu se întreabă, încotro România? Ce este azi România, după o sută de ani de sacrificii? Și ar mai fi multe, multe necazuri, care împiedică această frumoasă țară mitic-martirică să fie unită, cum ar fi nemunca, lașitatea, oportunistul, corupția bisericii, așteptarea păguboasă și credința în minuni, amorfizarea generală a conștiinței, lipsa încrederii și a entuziasmului, lipsa clasei de mijloc (consecință a lichidării burgheziei progresiste), descurcăreala generală în locul muncii, masacrarea animalelor și pădurilor, minciuna ca șantaj, compromisurile politice flagrante, boala promisiunilor, lipsa opoziției, redusă la protestele de stradă, atăcurile la adresa justiției, obrăznicia unei anumite minorități ce nu se mai satură cu revendicările anacronice, lipsa prietenilor/aliaților adevărați, iar în ceea ce mă privește, deziluzia că în România nu există utopism, ci numai deziluzii.